

ve zbytku 2.400 Kč žalobkyni nevrátil, kdežto spolužalované z důvodu, že se žalobkyni smluvně zavázaly, že jí za žalovaného Leopolda P-a samy zaplatí 2.400 Kč. Jest tedy skutkový i právní základ závazků těchto žalovaných odlišný od skutkového a právního důvodu závazku žalovaného Leopolda P-a, který dluhuje žalobkyni zbytek nevrácené zálohy, kdežto spolužalované jsou jí zavázány ze zvláštní smlouvy, zcela jiné, než byla smlouva Leopolda P-a, a později vzniklé, až když prvý žalovaný s plněním byl v prodlení — jak patrně ze žaloby — a nejde tu vůbec o t. zv. vlastní společenství rozepře, jež však je zákonnou podmínkou pro dovolané sudiště společenství ve sporu ve smyslu § 93 j. n. (srov. Vážný, O ústrojí a příslušnosti soudu, str. 204). Bylo proto vyhověti důvodnému dovolacímu rekursu, napadené usnesení změnit a obnoviti správné usnesení prvního soudu.

Čís. 9455.

Pozůstalostní věřitel není oprávněn ke stížnosti do usnesení, jímž byly výsledky dosavadního pozůstalostního řízení uznány za dostatečné, by bylo přikročeno k odevzdání pozůstalosti.

Vzdání se dědických nároků nemůže být odvoláno aniž je lze vázati na podmínku.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 413/29.)

Pozůstalostní soud nařídil soudnímu komisaři, by v pozůstalostním řízení pokračoval. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by vydal nové usnesení bez pokračování v pozůstalostním řízení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekursy Vojtěcha B-a, Antonína H-a, Karla S-a a Václava S-a.

Důvody:

Stěžovatel Vojtěch B. přihlásil k pozůstalosti pohledávku 900 Kč. Jest jejím věřitelem. Práva věřitelů za pozůstalostního řízení upravují §§ 811, 812 a 815 obč. zák., žádný z nich neposkytuje jim však mimo případ oddělení pozůstalostního jmění, jež tu nebylo navrženo, vliv na pozůstalostní řízení a nečiní je jeho účastníky. Potřebné ochrany svých práv mohou se věřitelé pozůstalosti domáhati jen žalobou, exekucí nebo prozatímním opatřením. Proto jest upříti stěžovateli právo ke stížnosti do usnesení, jímž byly výsledky dosavadního pozůstalostního řízení uznány za dostatečné, by bylo přikročeno k odevzdání pozůstalosti, a dovolací rekurs musil být odmítnut.

Stěžovatelé Antonín H., Karel S. a Václav S. byli podle zákona povoláni k dědictví, tedy účastníky pozůstalostního řízení, ale přestali jimi býti vzdáním se dědického práva. Jejich nárok, by bylo pokračováno v projednání pozůstalosti tak, jako by nebyli ještě platně prohlásili, zda se přihlašují za dědice, či se vzdávají dědického práva, nemá ani ve

spisech ani v zákoně opory. Nejvyšší soud souhlasí se soudem rekursním, že, jako nemůže býti podle § 806 obč. zák. odvolána nebo změněna dědická přihláška, nemůže ani vzdání se dědických nároků býti odvoláno. Přihlášení se za dědice a vzdání se dědických nároků jsou jenom lícem a rubem téhož právního jednání, nemohou proto býti co do odvolatelnosti různě vykládána. Jako pak nelze dědickou přihlášku vázati na podmínku, nelze na ni vázati ani vzdání se dědického práva. Jelikož zákon nezná podmíněčného odevzdání pozůstalosti, není ani podmíněčné přihlášení se za dědice, ani podmíněčné vzdání se dědictví přípustným. Podle §§ 115—120 nesp. říz. může býti dědicům poskytnuta lhůta k prohlášení, zda se přihlašují k dědictví, či zda se ho vzdávají, avšak k dědicům, kteří se nepřihlásí k dědictví v udělené lhůtě, se při projednání pozůstalosti nepřihlíží. Podle zápisu o pozůstalostním jednání, konaném podle § 116 nesp. říz. dne 9. července 1929, zřekli se všichni stěžovatelé dědického práva výslovně, prohlásivše, že z této pozůstalosti nic nežádají, po případě, že se k pozůstalosti za dědice nepřihlašují. Zda a jaké právní nároky vznikly stěžovatelům z prohlášení vdovy při jednání dne 9. července 1929, že jest ochotna zaplatiti pohledávku Václava S-a, nemůže býti řešeno v pozůstalostním řízení, rovněž nemůže tu býti zjišťována pravost a výše přihlášených pohledávek Václava S-a i Ludmily S-ové. Přihlášené pohledávky, o nichž nedojde při pozůstalostním jednání k dohodě mezi věřitelem a dědici, jest odkázati na pořad práva (srovnej § 136 nesp. říz.). K novému pozůstalostnímu jednání proto, že mezi dřívějšími účastníky došlo dodatečně ke sporům o jsočnosti a o výši přihlášených pohledávek, není zákonného důvodu. Rekursní soud právem zamítl tento návrh a uložil prvním soudu, aby rozhodl o odevzdání pozůstalosti.

Čís. 9456.

Spory podle zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. jsou bez ohledu na hodnotu předmětu rozepře spory senátními, nikoli samosoudcovskými.

Před samosoudce sborového soudu patří (§ 7 a) j. n.) mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu rozepře.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, R I 901/29.)

Samosoudce krajského soudu zamítl zdržovací žalobu podle zákona o nekalé soutěži. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním líčením dne 11. května 1929 jako zmatečné a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci věc v senátě znovu projednal a rozhodl. Důvody: Z důvodové zprávy k zákonu o nekalé soutěži, a to k § 21 o věcné příslušnosti pro projednávání civilních sporů jest zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňuje se tam, proč k projednávání těchto sporů stanoví osnova příslušnost sborových soudů první stolice, a zároveň se připomíná: pokud ovšem bu-